

PARAULA I VIDA

Un «atri» d'encontre entre creients i no creients (i 2)

Reprenent la proposta pastoral del Papa Benet XVI d'obrir un «atri» per a l'encontre entre creients i no creients, que va tractat recentment la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell, són il·luminadores les seves paraules (*Discurs a la Cúria*, 2009): «Considero important sobretot el fet que també les persones que es declaren agnòstiques i atees ens han d'interessar a nosaltres com a creients. Quan parlem d'una nova evangelització, aquestes persones potser s'espanten. No volen veure's a si mateixes com objecte de missió, ni renunciar a la seva llibertat de pensament i de voluntat. Però la

qüestió sobre Déu segueix estant també en ells, encara que no puguin creure en concret que Déu s'ocupa de nosaltres. Com a primer pas de l'evangelització hem de tractar de mantenir viva aquesta recerca; hem de preocupar-nos que l'home no descarti la qüestió sobre Déu com a qüestió essencial de la seva existència; preocupar-

nos que accepti aquesta qüestió i la nostàlgia que s'hi amaga.» Ens cal captar la preocupació pastoral expressada amb una grandíssima delicadesa i fer-nos conscients que quan es parla d'evangelització, els no creients se senten molestos perquè es veuen reduïts a mers objectes de l'acció evangelitzadora i no volen tampoc renunciar a la seva llibertat de pensament.

Al llarg de la història hi han hagut moltes iniciatives de l'Església encaminades a trobar punts en comú amb les persones que no professen cap religió, o que es declaren agnòstics o atees, des que Pau VI, recollint l'esperit del Concili Vaticà II, va instituir el Consell Pontifici per al Diàleg amb els No-Creients. Ara, potser per primer cop en molt de temps, es podrien donar les condicions per a construir un marc de diàleg no llastrat per cap ideologia, i per això cal que agnòstics i creients estiguem oberts i mostrem una bona disponibilitat per assolir vies de diàleg, ja que ens necessitem mútuament, i perquè els cristians no ens podem acostar amb creure, sinó que hem d'estar disposats a conèixer Déu més profundament a través del diàleg amb els altres, especialment els crítics amb la nostra fe. Sovint trobem confrontació entre la tradició cristiana i la societat contemporània, i d'aquí la dificultat de la possibilitat immediata d'un diàleg serè i constructiu entre creients i no creients, perquè, ens topem amb actituds fonamentalistes, tant pel cantó ultracatólic, que s'empara en la religió per negar la realitat, com per la banda antireligiosa, que de vegades arriba a ser tan dominant que ni tan sols té consciència de ser-ho. I això es veu sobretot quan es parla de temes com l'avortament, l'eutanàsia o determinades qüestions bioètiques.

«**E**stigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança.» (1Pe 3,15), recomana Sant Pere a la primera comunitat cristiana. La proposta de Benet XVI d'obrir espais i «patis» més concrets de diàleg entre creients i no creients reclama de nosaltres els creients sortir a l'encontre dels germans que no creuen, amb saviesa, estimant la nostra pròpia identitat i sabent-la defensar i oferir amb argumentació i sobretot amb vivències i testimoni atge convençut i convincent. I també ens reclama paciència, espera del moment oportú, pregària, humilitat i sobretot amor a l'altre. Crist ens fa confiança perquè donem testimoni d'Ell. Només per la força de l'Esperit podem sortir a l'encontre amb gestos acollidors i amb humil convenciment missioner.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

La Nativitat de la Mare de Déu

► El proper dijous, 8 de setembre, l'Església celebra la festa de la Nativitat de Maria, coneguda popularment com «la festa de la Mare de Déu de setembre», per distingir-la de la solemnitat de l'Assumpció, que celebrem el 15 d'agost. La vinguda de santa Maria al món és un signe de consol i d'esperança. Aquella nena, esdevinguda una noia, tindrà el cor tan disponible per a Déu com per poder rebre l'anunci de l'àngel que li feia saber la gran notícia: Déu es feia home i l'havia triada a ella per ser-ne la Mare que el portés al món. Maria sempre ens porta Jesús i ens porta cap a Jesús. Aquesta festa ho és de la major part de les advocacions marianes dels nombrosos santuaris i ermites de les nostres terres. Imatge: *El naixement de Maria*, pintura de Juan Pantoja de la Cruz (1553-1608), Museu del Prado, Madrid.

GLOSSA

L'ofici d'escolà

Vaig anar a celebrar les eucaristies dominicals d'una parròquia. Abans de començar, i amb temps suficient, anaven arribant els escolans i les escolanes —fins a cinc— que ajudaven la missa vespertina del dissabte. Coneixien bé el que havien de preparar abans, el que havien de fer durant la celebració i el moment oportú per a cada cosa. La seva diligència i alegria omplia la sagristia quan m'explicaven quines eren les escoles on estudiaven i els cursos de primària que seguien, tot just acabats feia unes setmanes. En una de les misses del diumenge al matí, es repetí l'escena. Aquesta vegada eren cinc nens. El mateix coneixement de l'ofici i seguiment del ritual. La mateixa joia encomanadissa. Conversant amb ells, un em digué amb naturalitat que havien fet un curset per preparar-se i que cada curs participaven en una trobada amb els escolans d'altres parròquies de la diòcesi. Per il·lustrar l'explicació, em mostrà un carnet a nom seu en el qual, a l'anvers, figuraven les seves dades personals i el nom de la parròquia i del bisbat; al revers, hi havia escrita l'oració de l'escolà: «Senyor, feu que visqui intensament aquesta Missa, que escolti amb atenció la vostra Paraula, que us rebí amb molta devoció en

l'Eucaristia i que sàpiga estimar-vos a Vós i als meus pares, germans i amics com Vós voleu.» Acabat el text de la pregària, es convidava a resar el parenostre, l'avemaria i el glòria.

Fer d'escolà, ajudar el prevere durant la celebració de les accions litúrgiques, és donar resposta a una necessitat de servei de la comunitat. Una resposta senzilla, humil, generosa i plena de sentit. Tot servint, els escolans participen com a membres molt autèntics de l'assemblea i tenen l'ocasió d'apropar-se físicament a molts elements, símbols i moments fonamentals de l'eucaristia. I aquesta proximitat física, quan hi ha hagut una preparació didàctica, atenta i rigorosa, porta també, de ben segur, a una proximitat al bon Jesús per conèixer-lo, estimar-lo i seguir-lo. La gran escola espiritual de l'escolà!

«El noi Samuel vivia dedicat al servei del Senyor a les ordres d'Elí» (1Sa 3,1). El servei d'escolà ha estat i està molt arrelat entre els infants, adolescents i joves. Convé vetllar pel seu manteniment i per la seva potenciació. Perquè segueixi fent-se realitat aquella proclama tan bonica de «jo vaig ser escolà!»

Enric Pulg Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Em sembla que encara estem tots adormits i que tota la tribulació del món no és més que un somni d'aquest dormir, i que per a tots els problemes en què tanta gent s'esforça, només cal i només val això: despertar el sentit d'unes paraules que no s'han d'inventar, no, que ja han estat dites i redites en tot moment, i en tot moment les sentim i no en fem cas [...]. Sempre penso en aquella oració castellana a l'Àngel de la guarda que no sé quin sant la devia fer: «¡Despertadme los sentidos / que los tengo adormecidos!»

Això, això! Quin son més pesat! On és la veu, la veu viva, el crit que ens exordii?

(Carta al Dr. Josep Dachs, secretari del Dr. Torras i Bages, 25-12-1910)

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 33,7-9)

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meua. Si jo amenaço el pecador amb la mort, i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teua vida.»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No endureu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No endureu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometreu adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

► Evangeli segons sant Mateu (Mt 18,15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà peca, vés a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat un germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n amb la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un publicà. Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc enmig d'ells.»

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 33,7-9)

Así dice el Señor: «A ti, hijo de Adán, te he puesto de atalaya en la casa de Israel; cuando escuches palabra de mi boca, les darás la alarma de mi parte. Si yo digo al malvado: «¡Malvado, eres reo de muerte!», y tú no hablas, poniendo en guardia al malvado para que cambie de conducta, el malvado morirá por su culpa, pero a ti te pediré cuenta de su sangre; pero si tú pones en guardia al malvado para que cambie de conducta, si no cambia de conducta, él morirá por su culpa, pero tú has salvado la vida.»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 13,8-10)

Hermanos: A nadie le debáis nada, más que amor; porque el que ama a su prójimo tiene cumplido el resto de la ley. De hecho, el «no cometerás adulterio, no matarás, no robarás, no envidiarás» y los demás

mandamientos que haya, se resumen en esta frase: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo.» Uno que ama a su prójimo no le hace daño; por eso amar es cumplir la ley entera.

► Evangelio según san Mateo (Mt 18,15-20)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si tu hermano peca, repréndelo a solas entre los dos. Si te hace caso, has salvado a tu hermano. Si no te hace caso, llama a otro o a otros dos, para que todo el asunto quede confirmado por boca de dos o tres testigos. Si no les hace caso, díselo a la comunidad, y si no hace caso ni siquiera a la comunidad, considéralo como un gentil o un publicano. Os aseguro que todo lo que atéis en la tierra quedará atado en el cielo, y todo lo que desatéis en la tierra quedará desatado en el cielo.

Os aseguro, además, que si dos de vosotros se ponen de acuerdo en la tierra para pedir algo, se lo dará mi Padre del cielo. Porque donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos.»

Crist, font de vida. Galeria d'art d'Skopje (s. XIV), Macedònia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Col 1,24-2,3 / SI 61 / Lc 6,6-11 ■ **dimarts**: Col 2,6-15 / SI 144 / Lc 6,12-19 ■ **dimecres**: Col 3,1-11 / SI 144 / Lc 6,20-26 □ **dijous**: Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 □ **divendres**: 1Tm 1,1-2.12-14 / SI 15 / Lc 6,39-42 ■ **dissabte**: 1Tm 1,15-17 / SI 112 / Lc 6,43-49 ■ **diumenge** vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Sir 27,30-28,7 / SI 102 / Rm 14,7-9 / Mt 18,21-35.

Ho hem de reconèixer: tenim facilitat per pensar i parlar malament dels altres. No ens n'adonem i ja estem criticant la manera de ser o d'actuar de les persones. De seguida veiem els defectes de tot hom, o ens els imaginem. I segur que sovint ens equivoquem i veiem maldat on hi ha bona voluntat i ganes de fer les coses bé. La dita «pensa mal i no erraràs» és un criteri massa habitual en els nostres judicis. Les nostres converses solen caure també en la murmuració, com si ens produís una satisfacció especial sentir i comentar les equivocacions, reals o inventades, dels altres.

Jesús està ben lluny d'aquest comportament. No se'l veu criticant ni mur-

murar. No s'alegra mai dels defectes de ningú ni en fa motiu de conversa. No és que tanqui els ulls a la realitat. Ben al contrari. Quan ha de retreure a algú el seu comportament (als fariseus, Herodes, les autoritats...), ho fa amb decisió i amb claredat. Però sempre directament, no pas a l'esquena de ningú. I sobretot, s'acosta amb amor i amb confiança als qui no actuen correctament, per guanyar-se'ls i aconseguir que canviïn d'actitud.

Coherent amb aquesta manera de fer, Jesús demana als seus seguidors que practiquin la correcció fraterna. Sempre hi haurà qui faci el mal, fins i tot entre els qui volen seguir el camí de l'evangeli. Més en-

cara, qui pot dir que fa sempre el bé? Doncs Jesús convida cadascú a estar atent al comportament dels germans. No pas per acusar o criticar el qui s'ha equivocat, sinó per fer-lo reflexionar i adonar-se dels propis errors.

Vetllar pel comportament dels altres és un servei molt valuós, quan es fa amb esperit de germans i amb voluntat d'ajudar a millorar.

Convé recuperar la capacitat de corregir amb amor els qui fan el mal. I convé igualment que cadascú estigui disposat a deixar-se interpellar pels altres. L'alternativa evangèlica a la crítica negativa és la correcció fraterna.

Agustí Borrell

COMENTARI

Criticar o corregir?

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Moisès (4) El núvol espès: qui és Déu?

Queda clar que la missió de Moisès és alliberar el poble, rescatar els israelites de la dominació egípcia. Però la seva vocació no s'esgota en aquesta tasca política. Moisès, per mitjà de la seva vida, ens revela qui és Déu.

Moisès viu l'experiència bíblica del *Deus absconditus*: «Realment ets un Déu que s'amaga» (Is 45,15). Déu es fa present en un núvol espès (Ex 20,21). Ara bé, el mateix Déu a qui s'acusa d'amagar-se expressa la seva voluntat de donar-se a conèixer i replica, en defensa pròpia, que mai no ha parlat des d'un lloc ocult, ni ha dit a ningú que busqués en ell respostes obscures, ja que parla clarament i anuncia les coses en llenguatge planer (Is 45,19).

En l'experiència de Moisès es combinen aquestes dues situacions de llum i de foscor, de presència i d'ocultament, de revelació i de misteri. Així es diu que «Déu li va fer sentir la seva veu, l'introduí al núvol espès» (Sir 45,5). També s'afirma d'ell que «anava veient el Déu invisible» (He 11,27).

La foscor és la manifestació dels límits de l'ésser humà per captar l'abast de l'experiència de la trobada. El núvol dens on Déu habita podria ser una metàfora del vessant incognoscible de la naturalesa divina. D'aquesta manera l'absència de Déu pot revelar la seva transcendència en fer palesa la incapacitat humana d'accedir al Misteri. Déu és més gran que els nostres esquemes mentals.

L'experiència mística de Moisès ens diu que Déu parla des de la foscor. Moisès ens mostra que Déu és invisible, inefable, incompreensible. Però el núvol espès, tot i ser impenetrable, acaba mostrant qui és Déu. La relació basada en l'amistat acaba fent conèixer l'Amic. El contrapunt de la inefabilitat divina és la revelació gradual. Moisès no es va aturar mai en el seu ascens vers Déu. Un cop va posar el peu a l'escala de Jacob, el cim de la qual és el mateix Déu, va pujar ininterrompudament a l'esglaó superior, sense parar mai d'ascendir, perquè sempre trobava un esglaó per damunt del que havia arribat.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

Amamanta a una niña llegada en patera

Una madre africana, con una niña de meses, desembarca de una patera. Exhausta, se desploma sobre la arena. La niña llora sin cesar, de hambre. Otra mujer madre se acerca a la niña, la coge en brazos, la acuesta en su regazo y le da el pecho... ¡Escena sublime! (*Sublime*: es aquello que despierta una emoción profunda por su altísima belleza, su inmensa grandeza, por algo que sobrepasa la comprensión humana).

Los vecinos del pueblo de Los Palacios (Cádiz), conmovidos, afirmaban: —«Nos dio una lección a quienes pudimos verla a través de unas imágenes en TV, cuando daba de mamar a la niña africana, sobre la arena de la playa de Los Caños.»

Isabel María Caro, que vive en el pueblo, contaba:

—«Al ver a la madre con la niña en brazos que se desplomaba sobre las dunas, me saltó el corazón. De inmediato oí el llanto de la niña. Creí que la niña me llamaba. Me necesitaba. Yo tengo una niña pequeña de meses... Me acerqué y le di el pecho. Mientras mamaba yo la llamaba por el nombre de mi niña y la acariciaba, como si fuera mi propia hija...»

—«El hambre, el dolor y el sufrimiento... no han de ser entendidos sino que han de ser resueltos.»

J. M. Alimbau

(*La madre*, Ed. Claret, 2011)

SANTORAL

4. ✠ Diumenge XXIII de durant l'any.

Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalía de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. **Dilluns.** Sant Llorenç Justiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. **Dimarts.** Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries profeta; sant Eleuteri, abat.

7. **Dimecres.** Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. **Dijous.** El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i

de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

9. **Divendres.** Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú 1580-Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.

10. **Dissabte.** Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i màrtirs a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat); sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

EDUCAR

La influencia de la publicidad

Los niños actualmente forman un grupo social, con su propia cultura, más allá del ámbito del hogar. Su influencia en el mercado de productos pensados para ellos es de una gran envergadura. En ningún otro momento de la historia han tenido los menores un acceso a tan amplios recursos económicos, aunque se nutra del bolsillo ajeno, y tanta influencia en los hábitos de compra de los adultos. (Está demostrado que un 43 por ciento de las compras familiares se realiza bajo el influjo total o parcial de los hijos).

Los expertos dicen que los niños son muy buenos receptores de publicidad (*objetivo diàna*, creto que les llaman los publicitarios). Es obvio que la publicidad, especialmente la dirigida a ellos, es más simbólica que real y más emotiva que racional. No es tarea fácil educar a los niños para que sean consumidores con criterio. ¿Cómo podemos incidir en la publicidad, en especial la televisiva, que bombardea impunemente la mente de nuestros niños?

Les apunto unos consejos prácticos al alcance de todos los padres y responsables de la educación infantil. No permitir que hagan compras indiscriminadas de chucherías, ni gasten inmediatamente cualquier dinero que hayan recibido. Ayudarles a razonar por qué se debe o no comprar algo, si es mejor esperar una mejor oferta, o bien ahorrar para adquirir otra cosa... (Y resistir a la lacrimógena súplica: «¡Todo el mundo tiene esto menos yo!»).

También es aconsejable comentar con los niños los aspectos de veracidad o falsedad de los anuncios. Como precoces consumidores que son, tienen que aprender a mirar más la calidad y el precio de las cosas que la imagen de marca. Para ello es aconsejable hacerles partícipes en las compras de los padres, porque así se enriquecen con las *experiencias* de sus progenitores.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

ENTREVISTA

ASSUMPCIÓ CARDONA

Un home bo

Dissabte vinent, dia 10, a les 5 de la tarda, tindrà lloc a Montserrat la presentació del llibre de P. Bernabé Dalmau *Josep M. Cardona o l'amor sense mesura* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, col. «Saurí», 182). Es tracta d'una evocació del monjo que va morir el 20 de setembre de 2010, als 61 anys, després d'una llarga malaltia i amb una irradiació espiritual que arribà a moltíssimes persones i que ara se'ns mostra com un testimoniatge particularment vàlid. L'Assumpció Cardona, la seva germana, destaca el missatge que va donar el P. Josep Maria sobre com afrontar situacions com la malaltia i la mort: «Va donar un missatge de fe i d'esperança, amb una valentia i una serenitat que fins i tot als que el coneixíem directament ens va tocar el cor.»

Quina impressió li ha fet que un monjo evocui la trajectòria humana i cristiana del seu germà?

Quan el P. Bernabé m'ho va fer saber, el primer moment va ser de silenci i de sorpresa; després vaig reaccionar i em va agradar la idea, sobretot quan em va comentar que fa 54 anys que no es publica cap llibre sobre el testimoniatge de la mort d'un monjo.

El P. Josep Maria no sols va dur a terme la seva vocació de monjo i sacerdot, sinó que va tenir una especial estima per la seva família...

Sí, certament! Per a ell la família era molt important —és l'herència que tenim dels pares!—, ja que ens vàrem quedar sense pare de ben petits i a la mare li agradava trobar-nos junts a taula. En Josep Maria, sempre que les seves obligacions li ho permetien, venia a les celebracions familiars.

Com el definiria i quin és el millor record que té d'ell?

Era bo i molt humà; un gran cristià, humil, senzill, responsable, bon comunicador, treballador nat, i un bon amic, apassionat de la música i la fotografia. Era un gran conseller i mai tenia un no per a ningú, sempre estava disposat a ajudar tothom. El record que em queda és el que tenia tots els dies en entrar a la seva habitació de la clínica: el seu somriure i la seva mirada, el petó i l'abraçada de cada dia al matí. Es posava molt content de tornar-nos a veure i tenia paraules encoratjadores per a tothom. Ara aquest llibre segur que farà que molts el coneguin una mica millor.

Òscar Bardaji i Martí

Vida Creixent a la Seu d'Urgell

40 membres de Vida Creixent es van reunir a l'estiu a la Residència de la Sagrada Família de la Seu d'Urgell. Tenien dos motius per a aquesta trobada en ple juliol, un d'ells gaudir de l'amistat que oferien el matrimoni Fernández-Coll (de 91 anys cadascú) fundadors del Moviment Vida Creixent a Catalunya, que durant els tres o quatre darrers anys vénen a descansar a la Residència uns dies. L'altre seria exposar i demostrar la joia per la beatificació de la Mare Anna M. Janer, que té el seu sepulcre en aquesta Residència.

Després de la presentació de Carles Dalmau i Maria Carme Ribes, Josep Lluís Fdez-Coll va donar-los la seva particular visió de la vida, donant peu després també als comentaris sobre el temari del proper curs que serà «L'Evangelí de Sant Marc», traient-ne que ens cal «més interiorització», viure més cap endins la Bona Nova, llegir, aprofundir i fer-la després més viva. Va participar-hi també el Consiliari Diocesà Mn. Manel Pal i en aquesta ocasió també els acompanyà Mn. Cinto Busquet.

Visita del Consell Superior de la Justícia

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va rebre al juliol la visita del President i el Vicepresident del Consell Superior de la Justícia, M.I. Sr. Lluís Montanya Tarrés i M.I. Sr. Josep M. Cairat Vila, que van informar el Cap d'Estat de les activitats i la gestió dels darrers temps. L'òrgan judicial, que vetlla per la independència i el bon funcionament de la justícia, es compon de cinc membres, designats un per cada Copríncep, un pel Síndic General, un pel Cap de Govern i un pels magistrats i batlles. El seu mandat és de sis anys. És presidit per la persona designada pel Síndic. La trobada es va fer en ambient distès i el Copríncep valorà la tasca realitzada pel Consell Superior de la Justícia al servei del país.

Benedicció del nou edifici de Sant Josep al Santuari de Núria

Coincidint amb la festa de la Mare de Déu del Carme, van ser presentades oficialment aquest estiu les noves instal·lacions de l'edifici Sant Josep de la Vall de Núria. Ho va fer el Conseller de Territori i Sostenibilitat, Hble. Sr. Lluís Recoder, i beneïdes per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives. A l'acte es va comptar amb l'assistència de l'Alcalde de Querol, Sr. Imma. Sra. Immaculada Constans, l'Alcalde de Ribes de Freser, l'exPresident de la Generalitat Sr. Jordi Pujol i senyora, el Secretari de Territori i Mobilitat, el Sr. Enric Ticó, President de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, així com d'altres autoritats i representants de les empreses i entitats relacionades amb el projecte. Acompanyaven al Sr. Arquebisbe Mn. Josep M. Mauri, Vicari General, Mn. Melcior Querol, Arxiprest, Mn. Joan Perera i Mn. Cinto Busquet.

Abans de la benedicció de l'edifici Sant Josep, totalment renovat i condicionat com a hotel i com a centre d'acollida de pelegrins i muntanyencs, Mons. Vives va fer esment de la gloriosa i mil·lenària tradició del Santuari de Núria, que remunta els seus orígens a l'estada de Sant Gil a la Vall de Núria, i ha explicat els tres símbols del santuari que es lliguen a la figura d'aquest sant monjo del segle VIII: la campana —que ritma el temps i convida a la pregària i al treball ben fet amb l'«Ora et labora» de la tradició monàstica—, la creu —que indica la redempció de Crist que ha donat la vida per nosaltres— i l'olla —signe del compartir solidari amb tots—. L'Arquebisbe Joan Enric va destacar també la importància del Santuari de Núria per a tot el Bisbat d'Urgell, havent estat proclamada la Mare de Déu de Núria patrona de la Diòcesi l'any 1955, i per a tot Catalunya, com a lloc destacat de pelegrinatge. Entre els molts poemes que han cantat les bel·leses de Núria, Mons. Vives va citar

Joan Maragall, del qual s'estan celebrant enguany els 150 anys del naixement i el centenari de la mort.

Després es va descobrir una placa que deixa constància del Premi Green Building atorgat per la Unió Europea a les instal·lacions per les millores en matèria de sostenibilitat i eficiència energètica que s'han realitzat a l'edifici. Enric Ticó, President de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, va explicar les obres fetes i a continuació, juntament amb els tècnics encarregats dels treballs, va acompanyar les autoritats en la seva visita als diversos ambients.

En la clausura de l'acte, Mons. Vives va agrair al Govern de la Generalitat, en les diverses administracions que s'han succeït, l'acció decidida que ha fet per la preservació del patrimoni de la Vall de Núria, i va deixar palès que fou el Molt Honorable Sr. Jordi Pujol qui entengué al seu temps la preocupació de l'Arquebisbe Joan Martí per preservar el complex del Santuari de Núria i optà per assumir la responsabilitat de donar molt relleu públic a aquest lloc tan emblemàtic per al país. Per la seva banda, l'Hble. Conseller Recoder va fer referència a la rica història del Santuari i de la Vall, i va recordar que fou precisament a Núria on l'any 1931 el primer Estatut de la Catalunya autònoma fou redactat pel President Francesc Macià i els representants de les forces polítiques catalanes del moment.

Donant per acabats els actes protocol·laris a l'interior de l'edifici, Mons. Vives va acompanyar el Conseller Recoder i les altres autoritats a la capella de Sant Gil i a l'interior del Santuari, fins al Cambril de la Mare de Déu, tot explicant al Conseller alguns detalls de la història i de les successives transformacions dels espais de culte.

EL PATRIMONI, UN VALOR EN ALÇA

Sant Miquel de Conques

L'església de Sant Miquel de Conques és la parroquial del poble de Conques i està enmig del nucli antic del poble, a la carretera de Tremp a Isona. Aquesta edificació, presumiblement originària del segle XII, per les seves característiques constructives, guarda al seu interior un petit tresor barroc. Es tracta del cambril de la Mare de Déu i de la sagristia i el pas que comunica l'un amb l'altra. Una porta de pintures barroques de gran simbolisme. Aquestes pintures, les del cambril i la porta, s'han netejat de l'enfosquiment que patien pel pas del temps i s'han restaurat en alguns zones, i avui llueixen amb una bellesa molt especial.

Aquesta porta està decorada en el seu conjunt per alguns dels elements simbòlics presents en la Passió de Jesús, atribuïts de la passió que estan presents en els textos evangèlics, i que en la iconografia cristiana l'evoquen.

Així hi veiem: la columna de la flagel·lació de Jesús, on va ser fuetejat; la túnica sense costura que van rifar

se els soldats amb els daus, que també estan representats; l'escala i la corda que va utilitzar Josep d'Arimatea per baixar el cos de Jesús per ser enterrat; la llança de Longinus que el va traspasar i en aquest mateix la canya amb una esponja que ens relaten els evangelis estava xopa de vinagre; una mena de palme símbol de la victòria i ascensió del crucificat. La porta queda coronada pel símbol del sol i la lluna que acompanyen en la iconografia cristiana la crucifixió de Jesús, i els ubiquen a cada costat de la creu de Jesús.

Aquesta església i la seva Mare de Déu tenen una particularitat. La imatge no es troba normalment a dins de l'església. És coneguda popularment com la Mare de Déu d'Esplugues i es guarda en una casa particular. És venerada des de l'època medieval, i es venera el Dilluns de Pasqua.

L'església va viure una renovació profunda en època barroca que es pot observar des de l'exterior. En l'aspecte constructiu, s'hi han fet reparacions d'algunes esquerdes.